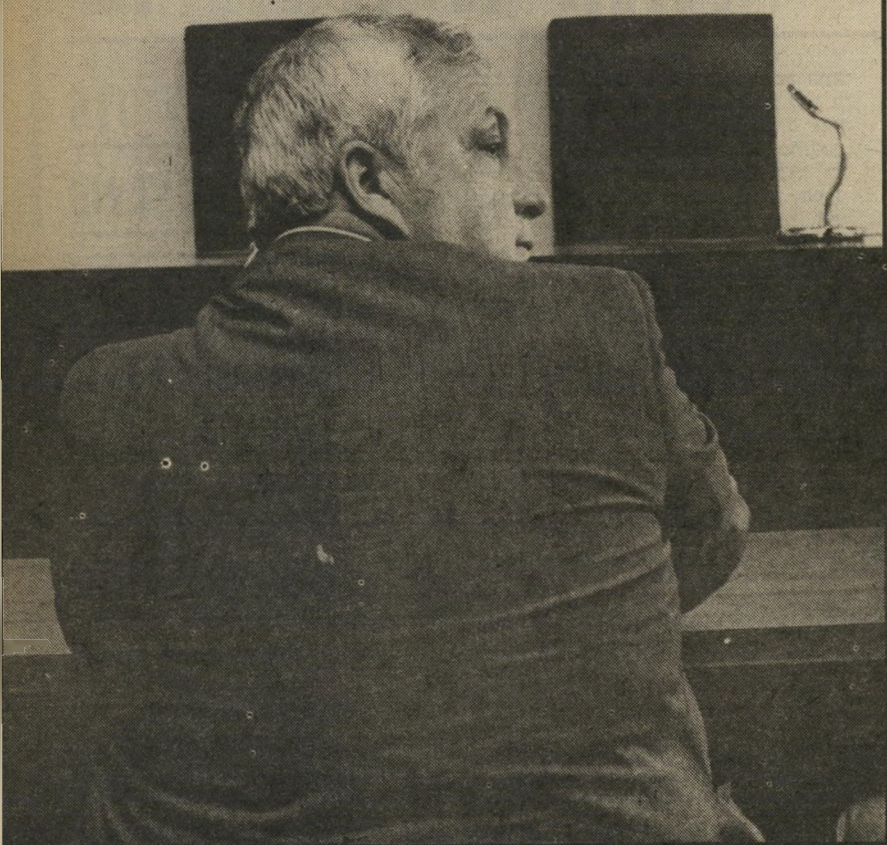

כאן אמר שרון, שלצה"ל יש הרבה נסיון בשטח בנוי והיה ברור שיהרגו או רחם, כשהוא מתכוון לשיטחי מחנות הפליטים.

שרון סיפר, שבפריצה לביירות השתתפו אלפי חיילי צה"ל ואילו הלבנונים מנו בין 100 ו-200 איש. פרט זה מרכזי להמשך החקירה.

נורה

אדומה

ביום הרביעי ה-15 בספטמבר הוא נפגש בלבנון עם מפקדי הפלאנגות ללא רפול. לצידו היה ראש אמ"ן, נציג המוסד וראש השב"כ. לשאלת כהן, הכחיש שדובר על אפשרות טבח באותה פגיושה. אחר כך יצא לנחם את מישפחת הנשיא הנבחר. שוב חזר שרון ופירט את פגיושו תיו ביום הרביעי והחמישי.

ביום החמישי, ה-16 בספטמבר בערב נכנסו הפלאנגות למחנות. באותו ערב היו תה ישיבת הממשלה. ברק ניסה לברוק מדוע לא הדליקה הערתו של השר דוד לוי נורה אדומה אצל שרון. לוי דיבר על חשש לטבח. שרון ניסה להתחמק. הסביר שלוי לא ביקש להעלות את הסתייגותו להצבעה, ומסביר שהסתייגות לוי לא הייתה מכניסת צה"ל למערב העיר, "שנועה לשם שמירת החוק והסדר". "דעתו (של לוי היתה) שיכולים לקרות אירועים שאינם זהים לחוק וסדר. ראה בכך שאנו גוראים בעיקבות כך, והסיעון (שלנו) לא יעמוד על רגליו". כהן: "דבריו לא היו צריכים לעורר לזהירות מיוחדת?" שרון:

בין ערימות המיטמכים שאותם הביאו יוצרי, וטוען שההחלטה היתה קודמת, ושהוא יפרטה בדלתיים סגורות.

כהן: "מה היתה התוצאה הסופית, מה יעשו ומה יהיה תפקידם?" שרון: "סוכם, שתפקידם יהיה להיכנס לשכונות המהבילים צברה, שאתילא ופקהאני".

כאן הסביר שרון באריכות, תוך הצגת תמונות, שהמחנות הם למעשה פרברים עירוניים של ביירות, עם מאגרי נשק ורעלות מתחת לקרקע ובניינים בני קומה ויותר.

כאשר תיאר שרון את החפ"ק (חדר פיקוד קדמי), שהוקם סמוך למחנה הפליטים, הוא סיפר על כמויות התחמושת האדירות שהיו בסביבה, ביניהן פצצות מיצרר, הוא אפילו ראה חייל אחד נשען על פצצת חיל-אוויר שלא התפוצצה שמישהי קלה 500 קילו, הוא ציין שבמחנות היה הרס רב.

התרשמותו, ביום הרביעי ה-15 בספטמבר, כאשר החלה הפריצה של צה"ל לעיר, היתה שההתנגדות בתחילה היתה מעטה, או שלא היתה קיימת כלל. הוא סיפר שהוא ראה אש ממחנות צברה ור שאתילא, אפילו של טנקים, אך מיד אחר כך הוסיף: "שלנו".

לטענתו, אחרי שהוברר שיש התנגדות עזה, הוחלט להכניס את הפלאנגות לשטח, כדי לחסוף בחיי חיילים ישראלים. הבסיס לכך: החלטת הממשלה מה-15 ביוני, שדיברה בצורה ברורה על שילוב הכוחות הלבנוניים במלחמה.

בנקודה זו ברור, ששרון פעל באופן בלתי-חוקי, החלטת הממשלה, שעליה הוא מדבר, התקבלה למטרות אחרות. לגמרי,

וזאת לרעה

שר הביטחון, אריק שרון, נכנס לאולם דינוי ועדת החקירה מלווה על ידי אשתו, לילי, לילי לבשה שמלה בצבע טגול ומעדיה צעיף סרוג ציבעוני. לאורך כל עדות בעלה בישיבה הפתוחה, היא יושבה בשורה שמאחוריו והביטה בו במתח רב. למעלה: שרון יושב מול שולחן חברי הוועדה.

"ננקטו צעדי זהירות מעבר למה שאני מכיר בפעולות קודמות שהוכנסו לבנונים". בשלב זה התבקש השר להשיב, מתי נודע לו על הטבח לראשונה. הוא סיפר שבערב ראש-השנה, יום השישי ה-17 בינואר, סמוך לשעה 9 בערב, טילפן אליו הרמטכ"ל לביתו. הוא סיפר, שהוא שב כמה דקות לפני כן מביירות ואמר לשרון: "כי במהלך פעולות הפלאנגות ב-מהנות פגעו הנוצרים באוכלוסיה אורחית

בתקופה שבה התרכזו כוח של אש"ף ב-מערב ביירות, יציאתם מביירות לאלפיהם שינתה, למעשה, גם את החלטת הממשלה. שרון תיאר את שרשרת המעשים הדרי פלומטיים באותם ימים, כדי לאפשר ל-"כוחות הלבנוניים" להיכנס לשטח.

כהן: "בשלב ההחלטה הועלה חשש של מעשי נקם? שרון: "לא, לא" וממחר לשתות כוס מים שנייה, את כוסו המלאה של יונה אפרת, שהגיש לו אותה.

מדוע אם כן נדרשו לכמה עשרות אנשים יותר מ-18 שעות כדי לצאת?

"שרון"

פרימיטיב

בשבת ניהל שרון שיחת טלפון עם רפול ב-8.30 בבוקר, בעיקר על פרשת אנשי חדר שגורו. שרון דיבר עם מנכ"ל משרד-ההגנה, דוד קימחי, בשעות הצהריים. אחר כך שוב עם רפול, סמוך לשעה 1, ומיד אחריה שוב עם קימחי, שבה הוא סיפר על החלטת רפול בנוגע לכוחות הלבנונים במחנות.

שרון התקשר לראשונה עם ביתו של בנין בצהרי יום שבת, אך נאמר לו ש-ראש-הממשלה נמצא בבית-הכנסת. אחר-הצהריים קיים עוד שלוש שיחות עם רפול, שתיים עם קימחי, משעה 3 אחר-הצהריים החלו הדיווחים ברדיו על כך, ובשעה 6 בערב הוא דרש דו"ח מפורט על מה שהתרחש במחנות. שרון הדגיש שבאותו יום שבת הוא לא יצא לשטח.

ענה נשאל שרון מה אפשר לראות ממקום עמדת החפ"ק. שרון מציג תמונות אישיות של התאולוף, שצולמו ב-17 בספטמבר, יום השישי, בעיצומם של האירועים, וטוען שכל מה שניתן לראות הוא גוש בתים, ביניהם אי-אפשר לראות דבר. כאן הוא התבקש להראות על המפה, שהייתה פרוסה בצד שמאלי של החדר, את מקום החפ"ק.

שרון נשאל על הברור שנעשה, אם לא היו אנשי חדר מעורבים בטבח, הוא הסביר שהנושא מורכב ומסובך והוא ידבר על כך בדלתיים סגורות.

שרון: "אם הייתי צריך להישאל מי רצה, אינני יודע. היו שני צדדים של המחנה, מיוחד ודרום החוקנו בהם, ואי-אפשר לדעת מי נכנס משם".

סמוך לשעה 12 הודיע השופט כהן על סגירת הישיבה הפתוחה והועדד כישיבה נוספת עם שרון, סגורה, לאחר-הצהריים של יום שני. עשרות שאלות מטרידות לא נשאלו באותן שעות וחצי. רבים מהמיסרים שרון הביא נותרו במעטפות.

שר הביטחון יצא מהאולם מחייך. בדרך-כלל למכוניתו הוא כבר לא ראה סיסמא שכתב אלמוני על הקיר מול בניין פאסיק, "שרון פרימיטיב", מישור דאג לשלוח פורעלים ערבים שינקו את הקיר.

בן-ציון צטרין